

Sinds 2008 Sara Imloul beoefent een symbolische en autobiografische vorm van fotografie, doordat ze in haar raadselachtige zwart-wit foto's innerlijke beelden probeert vast te leggen die ontstaan zijn uit haar herinnering.

*Sinds haar studie aan de EPTA in Toulouse gebruikt ze de calotypie, een procédé dat in 1840 door Henri Fox Talbot werd ontwikkeld en waarmee een contactafdruk kan worden gemaakt vanuit een papieren negatief.

Imloul bewerkt elk negatief met de hand, mengt tekeningen en collages met haar fotografische afdrukken en componeert zo handmatig haar eigen unieke verhaal.

*Ten opzichte van de digitale manipulatie is haar werk tegendraads; het keert veeleer terug naar de oorsprong van het medium. Ze bedenkt haar zwart-witbeelden als echte theaterscènes die recht uit de 19e eeuw lijken te komen. Imloul heeft gekozen voor traagheid, de Arte Povera van de fotografie.

Voor haar eerste tentoonstelling bij Hopstreet Gallery focust Sara Imloul op de reeks *Das Schloss* (2014), aangevuld met een aantal foto's uit de series *Négatifs* (2012) en *Chez Moi* (2020-2021).

In Imlouls tweede reeks *Négatifs* (2012) valt het kleine formaat van de calotypes op, maar ook de bijzondere finesse. Imloul belichtte het papier rechtstreeks in haar 4x5 inch camera en creëerde zo unieke werken in negatief op barietpapier.

*De daaropvolgende reeks heet *Das Schloss* (2014), naar het familiehuis in Lotharingen, en vormt een fotografisch "huis clos", een fotoreeks "achter gesloten deuren", van Imlouls familieleden en voorouders. Het verhaal van deze plek wordt aangebracht via sporen en subtiele toetsen. Om het beter te vertellen, encenseert Imloul, voor het oog van haar imposante camera, kleine intimistische sketches, naar het model van wat in de groepstherapie een familieopstelling wordt genoemd. De therapie probeert familiale probleemsituaties te ontwarren door de familieleden onderling van rol te doen wisselen. De reeks reflecteert over de eigen identiteit en heeft een introspectieve dimensie, waarbij het "ik" zich uitdrukt via het spel : rollenspel, maskerade en encensering vinden elkaar binnen de magische wereld van de fotografie. De fotografe zelf bevindt zich op de dunne scheidingslijn tussen reconstructie en herinnering, tussen werkelijkheid en representatie. Imloul doet iets verschijnen en onthult een vluchtig beeld dat zich aandient als was het een herinnering. Een dergelijke manier van werken is slechts mogelijk omdat Imloul het indexerende vermogen van het medium fotografie onderzoekt: foto's zijn immers in staat om gedachten te materialiseren en om de gebeurtenissen uit het verleden te ontdubbelen door er een tweede, fictieve versie van te genereren.

Chez Moi is een reeks die Imloul heeft geconcipieerd tijdens de lockdown en die ze volledig in haar Parijse appartement heeft gerealiseerd. In het spoor van de dadaïsten, van wie ze zichzelf als een erfgename ziet, gebruikt ze hier de collagetechniek. Beelden van alligators, gazellen en pelikanen worden geïntegreerd in de opnames. Ze noemt ze liefkozend haar "onschuldige kinderen": de dieren zijn immers het slachtoffer van een almaar schuldiger wereld die ons van de schoonheid en het leven afsnijdt. De gewelddadige werkelijkheid is nooit ver weg; de foto's kunnen haar enkel sublimeren.

*Al deze zorgvuldige scenografieën, compleet met rekwisieten en decors, getuigen van een theateraal gevoel voor compositie. Ze worden neergezet met meetkundige precisie en vereisen een nauwgezette

voorbereiding, die wordt opgebouwd rond teksten en schetsen. De belichtingstijden zijn lang, en er is geen ruimte voor improvisatie, want Imloul streeft in de eerste plaats naar een beeld dat zo dicht mogelijk bij de drempel van haar verbeelding ligt. De personen uit haar omgeving die zij als model gebruikt, worden zuiver plastische elementen; hun houding is star en hun gebaren soms zelfs overdreven nadrukkelijk. De gezichten zijn versluierd; de lichamen worden als het ware gefragmenteerd getoond; de metonymie verschuift ze naar een onbestemd register, zonder verdwijnpunt. Wat overheerst is een onderliggende raadselachtigheid en een latente spanning: deze foto's zijn labyrinten waarin je verdwaalt en tegelijk op ontdekking gaat.

Sara Imloul (°1986, woont en werkt in Parijs) ontving in 2019 de Levallois-prijs. Ze publiceerde twee monografieën bij Éditions Filigranes: *Passages* in 2022 en *Das Schloss* in 2014.

Ze stelde tentoon bij de Manuel Riviera-Ortiz Foundation in een duo show met Elina Brotherus in het kader van de Rencontres de la Photographie d'Arles 2022.

De Levallois Prijs 2019 kreeg ze voor de serie *Passages, de l'Ombre aux Images*.

* Maud de la Forterie, Artpress n°488, mei 2021